

Hồi 31

Tỳ Phủ Hương Xa

Phùng lão phu tử bỗng cau mày, nói:

- Hồi chuông ban ngày nọ là xảy ra việc gì thế, khiến các a đầu nghe thấy đều kinh hoàng thất sắc như vậy?

Tiểu Thúy đang định kiểm chuyện gì để làm cho lão phu tử bớt giận, hiện giờ thấy ông ta hỏi như trên, vội nhanh nhẩu đáp ngay:

- Có gì đâu. Chỉ là một phen kinh hoảng hã mà thôi.

Phùng lão phu tử trở mặt hỏi:

- Cái gì? Kinh hoảng hã ư?

Tiểu Thúy đáp:

- Dạ. Đầu đuôi như sau: Cung chủ phái người cưỡi ngựa đem về một đạo chỉ dụ, nói: Thập bát phân cung Mã Yên sơn vừa rồi phát hiện được một võ lâm nhân vật thân phận rất bí ẩn, đồng thời lại được cấp báo Vạn Lý Truy Phong đã được liệt danh kinh công thiên hạ vô song cũng thấy xuất hiện ở vùng Kim Lăng. Hai mẹ con Tư Đồ ở Vương Ốc cũng bỏ lâu không nhà trống đi đâu mất dạng. Còn Hoàng Sơn Thiên Đô phong thì xảy ra chuyện bất lợi. Cung chủ cảm thấy gần đây tình thế bất ổn, vì vậy mới xuống nghiêm lệnh: một mặt trong cung phải tăng cường giới bị, một mặt phái người đi truy lùng tung tích của Vạn Lý Truy Phong ngay.

Phùng lão phu tử khẽ "ồ" một tiếng, nói:

- Thì ra là thế.

Tiểu Thúy mỉm cười, nói:

- Tỳ nữ chả sớm nói cũng chẳng có chuyện gì quan trọng lắm rồi ư?

Phùng lão phu lại hỏi:

- Thế rốt cuộc cung chủ bao giờ mới trở về đây?

Tiểu Thúy đáp:

- Trong chỉ dụ không có đề cập tới chuyện này, nhưng theo tỳ nữ suy đoán thì đại khái nhất thời chưa thể về ngay được. Phu tử cũng đã rõ, trong một năm, vị ấy chỉ về cung khoảng một, hai lần là cùng.

Phùng lão phu tử ngẫm nghĩ giây lát, lại hỏi tiếp:

- Người được gọi là Vạn Lý Truy Phong đó là nhân vật như thế nào, mà cung chủ của chúng ta phải quan tâm tới y như thế?

Tiểu Thúy lắc đầu, đáp:

- Tỳ nữ cũng chưa gặp gỡ người này bao giờ, chỉ nghe nói khinh công của nhân vật này số một trong đương kim, nhưng võ công thì rất tầm thường. Sở dĩ cung chủ chú ý tới y, chẳng phải ngoài việc sợ y xâm nhập trà trộn trong cung, đem chuyện bí mật tiết lộ ra bên ngoài.

Phùng lão phu tử nói:

- Người này khinh công cũng siêu tuyệt đến thế, có thể xuất nhập một cách vô hình tung, thì các người đề phòng đối phương bằng cách nào?

Tiểu Thúy giải thích:

- Nếu quả thật người này đã tới Kim Lăng thì cũng chẳng khó gì, vì y vốn trời sinh có một khuyết điểm là thân cao không đầy bốn thước, chẳng khác nào một gã hài đồng, cho nên bất cứ tài đi đứng của y có cao minh tới đâu cũng không thể làm cho thân hình cao thêm được. Vì vậy, hễ phát hiện một nhân vật lão thành nào mà thân hình lại rất thấp bé...

Đang lúc ấy, bỗng Tiểu Hoan đẩy cửa bước vào, Tiểu Thúy vội ngưng bật không nói tiếp nữa.

oOo

Nửa đêm, Hoa Vân Biểu hóa trang thành một thiếu niên ngọc ngà, khẽ hỏi Phong Trần lão nhân Cổ Từ Công:

- Tỳ nữ Tiểu Thúy xem ra không hề giấu giếm lão nhân gia điều gì. Nếu vậy, sao lão nhân gia không thừa cơ hội hỏi xem cung chủ của tòa Huyết Kiểm Ma Cung này là người nào?

Lão nhân lắc đầu, đáp:

- Trước đây ta đã có hỏi thử, nhưng không biết a đầu không dám nói, hay là cả nó cũng không biết. Lúc lão phu hỏi, a đầu chỉ lắc đầu lia lịa. Lão phu sợ nếu hỏi tới nữa, a đầu sẽ sinh nghi. Cho nên từ dạo đó tới nay, lão phu không đề cập tới vấn đề ấy nữa.

Hoa Vân Biểu có vẻ thất vọng, nói:

- Nếu vậy thì...

Lão nhân bỗng ngắt lời:

- Nhưng dù có hỏi hay không cũng chẳng đến nỗi sai chạy bao nhiêu. Lão phu tới đây đã nhiều năm, tuy thủy chung chưa hề được tiếp xúc với lão ma, nhưng suy đoán về mọi phương diện, và sau lần truy đuổi ở Mê Nhạn cốc, Mã Yên sơn, đối phương là ai, lão phu đã đoán được tới chín phần mười.

Hoa Vân Biểu vội hỏi:

- Y là ai?

Phong Trần lão nhân lắc đầu, đáp:

- Tuy vậy, đó chỉ là sự ước đoán mà thôi. Còn phải nắm được chứng thực cuối cùng nữa mới đích xác được. Đồng thời hiện tại, nếu nói cho người hay cũng chỉ có hại chứ không có ích lợi gì, và chân tướng thế nào cũng có một ngày ra trước ánh sáng. Người phải nên tập cái tính nhẫn nại mới được.

Hoa Vân Biểu biết có hỏi nhiều cũng vô ích. Tuy chàng không mẫn ý chút nào, nhưng đành cố dẹp câu chuyện ấy sang bên.

Lão nhân ngừng giây lát, nói tiếp:

- Khuya lắm rồi, hai tử nên đi nghỉ ngơi đi. Sáng mai, lão hủ sẽ bắt đầu chỉ điểm căn bản võ công cho. Trước tiên phải trau luyện công phu quyền chưởng, sau mới tập đến Du Long kiếm pháp của Trung Châu Hoa Gia nhà người được. Lần này người tình cờ thu hoạch được Chấn Thiên tam thức, đó cũng là một điều rất may mắn. Đối với pho Du Long kiếm pháp của Trung Châu Hoa Gia nhà người, lão hủ cũng thiếu sót mất ba đại tuyệt chiêu ấy. Nói tóm lại, hiện tại người chỉ cần ghi nhớ nhân vật Huyết Kiếm Ma Đế ấy cụ thể là cừ nhân của Trung Châu Hoa Gia người, và họ Tư Đồ ở Vương Ốc. Điểm này lão phu đoán chắc có tới tám phần mười là đúng.

Hoa Vân Biểu lặng lẽ hồi lâu mới nói:

- Vấn đề liên quan tới bản thân của văn bối hãy tạm thời không cần gấp gáp. Nhưng vì Vạn Lý Truy Phong Kỳ đại hiệp là vị ân nhân cứu mạng của văn bối. Việc của vị ấy, văn bối

không thể nào bỏ qua được. Nếu lần này vị ấy tự tin khinh công của mình vô địch thiên hạ, không ngờ tới việc hành tung của mình đã bị lộ liễu thì thật là nguy hiểm. Văn bối đã ước hẹn với vị ấy cuối năm nay gặp nhau ở Kim Lăng. Văn bối hy vọng lão nhân gia an bài cho vậy, cho văn bối đi gặp vị ấy để thông báo tin này.

Phong Trần lão nhân trầm ngâm một hồi, đáp:

- Theo lý mà nói thì hành động ấy của ngươi rất đúng. Nhưng phải biết khi xâm nhập được tòa Ma cung này chẳng phải dễ dàng, và muốn thoát ra lại càng khó khăn hơn nữa. Cơ hội ấy chỉ mong có dịp ngẫu nhiên, chứ không thể an bài trước được. Hãy để lão phu thủng thẳng nghĩ cách sau.

oOo

Hai người mới bàn bạc hôm trước thì ngờ đâu hôm sau cơ hội bỗng xuất hiện.

Trời vừa sáng, tỳ nữ Tiểu Thúy đã chạy tới tươi cười nói với Hoa Vân Biểu:

- Giải Ngữ, Tu Nhân hai vị tử tử muốn vào thành dâng hương. Tôi cũng tháp tùng theo hai vị ấy. Tứ ca có thích đi không? Để tôi nói cho nghe. Trong thành vui vẻ náo nhiệt lắm.

Hoa Vân Biểu lắc đầu quây quậy, nói:

- Không đi!

Tiểu Thúy ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao thế?

Hoa Vân Biểu quay mặt đi nơi khác, đáp:

- Tôi còn ở nhà đọc sách.

Tuy chàng đáp thế, nhưng Tiểu Thúy đòi nào lại chịu buông tha.

Thì ra Giải Ngữ với Tu Nhân hai tỳ nữ không những sắc mạo hơn người, võ công cũng vượt hẳn các nàng khác.

Chuyến đi này tuy bảo là đi dâng hương, nhưng thật ra đã được lệnh của Ma cung ra ngoài dò thám hành tung của Vạn Lý Truy Phong. Từ khi Tiểu Thúy kể lại những chuyện đáng tức cười của Thiên Tứ cho mấy nàng nọ nghe, mấy nàng ôm bụng cười rũ rượi đến chảy cả

nước mắt, cho nên Giải Ngữ với Tu Nhân đã quyết định đem Thiên Tứ làm trò mua vui ở dọc đường.

Hoa Vân Biểu rất muốn ra bên ngoài và cũng chẳng sợ gì sự điều cợt của hai nàng nọ, nhưng chàng cảm thấy nếu cùng đi với hai nàng này dù cho Vạn Lý Truy Phong có ở bóng tối nhận ra được chàng cũng chẳng ích lợi gì.

Phong Trần lão nhân từ phía hậu viện bước ra, trợn mắt quát mắng Hoa Vân Biểu:

- Súc sinh nguoi thật không biết gì là tốt xấu cả.

Hoa Vân Biểu thấy lão nhân ám thị khuyến khích, dĩ nhiên là chàng phải dẹp ngay thành kiến của mình, nhân cơ hội ấy cố ý trở mặt lên nhìn lão nhân, hỏi lại:

- Gia, thế điệt nhi không phải đọc sách nữa ư?

Lão nhân sầm nét mặt, quát:

- Mấy vị cô nương đã dặn bảo như vậy, đừng nói đọc sách, mà cho có việc gì quan trọng hơn thế nữa cũng phải dẹp sang bên. Chẳng lẽ súc sinh mi không hiểu chút đạo lý nào hay sao?

Tiểu Thúy vội xen lời cười nói:

- Phu tử chớ nên mắng mỏ Tứ ca nữa. Chỉ cần ca ca bằng lòng đi là tốt lắm rồi.

Hoa Vân Biểu khua tay múa chân toét miệng cười, nói:

- Đi thì đi chứ. Nào, chúng ta đi đi!

Lão nhân vội quát bảo:

- Khoan đã.

Đoạn ông ta quay vào trong nội thất lấy ra một chiếc túi da đã cũ, vừa trao vào tay Hoa Vân Biểu, vừa quay sang nữ tỳ Tiểu Thúy, ân cần nói:

- Xin quý cô nương lưu tâm chiếu cố tới nó đôi chút. Súc sinh này chỉ ham ăn chóng đói khát lắm, không thể không chuẩn bị sẵn cho nó một cái túi lương khô như thế này. Được rồi, bây giờ mi đi đi!

Hoa Vân Biểu đỡ lấy cái túi da, trong lòng bất giác hồ thẹn thẫm. Thì ra chiếc túi da này là cổ vật của Vạn Lý Truy Phong. Lão nhân làm như thế là bởi có thâm ý riêng, vì hiện tại mặt mũi chàng vốn đã biến đổi, đã được qua tay dị dung thần thông nhập hóa của Phong Trần lão nhân, nếu bên người chàng không đem theo một vài món gì đặc biệt, Vạn Lý Truy Phong lại không phải là tiên thánh thì làm sao nhận ra nổi chàng là ai?

Nửa giờ sau, một cỗ xe ngựa hào hoa tuyệt mỹ trực chỉ cửa trang, xuyên qua Bạch Quả lâm. Vó ngựa cuốn bụi mịn mù tiền thẳng về thành Kim Lăng.

Tên đánh xe là một hán tử tướng mạo rất thô kệch, chính là do Tiểu Thúy hóa trang.

Trong xe có hai vị công tử rất anh tuấn. Chính là Giải Ngữ với Tu Nhân.

Ngồi bên cửa xe là thư đồng ngây ngô Hoa Vân Biểu.

Hoa Vân Biểu cột chiếc túi da cũ của Vạn Lý Truy Phong ở dây lưng ngang hông.

Ngồi trên xe, nó không hề nhìn hai nữ tỳ nọ chút nào, mà chỉ luôn thò tay vào trong túi móc thực vật ra bỏ vào miệng nhai ngấu nghiến, tốp tốp nước bọt ra dăng rất ngon lành.

Giải Ngữ với Tu Nhân dùng truyền âm thương lượng với nhau một hồi, vẫn chưa kiếm được phương pháp gì để đùa nghịch thiếu niên ngọc nghếch Thiên Tứ.

Giây lát sau, dường như Giải Ngữ đã tìm ra được chủ ý, bỗng quay sang cười hỏi Hoa Vân Biểu:

- Tứ ca này, nghe nói Tứ ca đã đọc rất nhiều sách, đúng không?

Hoa Vân Biểu lắc đầu, lạnh lùng đáp:

- Chẳng lấy gì làm nhiều.

Giải Ngữ cười hỏi:

- Thế Tứ ca có thể đọc một hai đoạn cho chị em chúng tôi nghe cho vui được không?

Hoa Vân Biểu lắc đầu đáp:

- Không được.

Giải Ngữ liền dùng phương pháp khích tướng:

- Có phải đã quên hết rồi đấy không?

Hoa Vân Biểu đáp gọn lỏn:

- Không phải.

Giải Ngữ hỏi tiếp luôn:

- Thế sao Tứ ca lại không chịu đọc?

Hoa Vân Biểu bỏ một miếng bánh kho vào miệng nhai đồm độp, nghển cổ nuốt ừng ực. Đợi sau khi miếng bánh đã nuốt trôi xuống bụng rồi, chàng mới ngẩng đầu lên, chậm rãi đáp:

- Xưa nay Tứ mỗ đã có một thông lệ là quyết không đọc sách cho tiểu nhân với đàn bà con gái nghe.

Giải Ngữ nghe nói mặt đỏ bừng, định đùa rỡ đối phương chơi, không ngờ lại bị thiếu niên ngốc nghếch này nói như tát nước vào mặt, khiến nàng ta hổ thẹn không sao thốt ra lời được.

Hiện tại mấy nàng đó cải dạng nam trang, hơn nữa lại nhận một nhiệm vụ trọng yếu, nếu như giữa chốn đông đảo mọi người lại bị anh chàng ngốc nghếch này nói như trên, hóa chẳng phải hỏng hết không?

Nữ tỳ Tu Nhân nháy mắt ra hiệu cho Giải Ngữ như muốn nói:

“Đại tỳ chó nên chấp trách y làm gì. Loại người này trời sinh tính nết thô kệch ngu xuẩn, càng quở trách lại càng to chuyện. Chúng ta nên dùng phương pháp khác đùa giỡn y thì hơn”.

Đoạn Tu Nhân liền quay sang Hoa Vân Biểu hỏi:

- Tứ ca ăn gì mà vừa thơm tho vừa ngon miệng thế? Có thể chia cho chúng tôi chút ít được chăng?

Hoa Vân Biểu vội giữ chặt lấy miệng túi, lắc đầu:

- Không được, không được!

Hai nữ tỳ thấy vậy cảm thấy hứng thú ngay. Tu Nhân liền tươi cười hỏi:

- Tứ ca sao lại nhỏ nhen đến thế?

Hoa Vân Biểu trừng mắt nhìn hai nữ tỳ giận dữ nói:

- Gia gia đã dạy: vô cớ giơ tay ra xin xỏ vật của người khác thì thật là một hành vi đáng xấu hổ. Hừ! Các ngươi không thấy xấu hổ hay sao?

Hai nữ tỳ không ngờ anh chàng ngốc nghếch này lại trả lời như trên, định chọc ghẹo đối phương, ai dè lại bị chàng ngốc quật ngược lại những vố đau điếng, vừa chau mày nhìn nhau thì xe ngựa bỗng đứng dừng lại.

Phía trước, Tiểu Thúy đã phục dạng biến thành lão xa phu, tiếng nói đã trở thành một nam nhân có tuổi, xuống xe kêu gọi:

- Hai vị công tử, đã tới Pháp Hoa rồi.

Anh chàng ngốc nghe nói, xuống đợi sai bảo, đã nhảy ngay xuống xe, đồng thời mở cửa cho hai nàng nọ bước xuống.

Hai nữ tỳ đưa mắt nhìn nhau lắc đầu, cười khúc khích, nhất thời sự buồn bực vừa rồi đã tan biến mất.

Hiện tại, chỉ cách trừ tịch có hai ngày, hơn nữa khi trời lại rất trong sáng mát mẻ, nên mọi lớp cửa lưu tam giáo ở suốt một vùng này lũ lượt kéo nhau dạo chơi như nước chảy.

Tiếng chuông trong Pháp Hoa tự văng vẳng vọng ra cũng bị những tiếng ồn ào át mất hẳn.

Giải Ngữ, Tu Nhân với Tiểu Thúy vì việc hệ trọng mà tới đây, nên đối với cảnh tượng hỗn loạn ở trước mắt không chút để tâm.

Tiểu Thúy rong xe ngựa tới một góc cạnh đó, ngồi chễm chệ trên đỉnh xe, chống tay lên má, như đang ngắm nghía xem phong cảnh nhộn nhịp quanh đó, nhưng sự thật ánh mắt của nàng ta đang chăm chú quan sát những người đi lại.

Hoa Vân Biểu theo sát Giải Ngữ với Tu Nhân, tiến thẳng về phía thềm Pháp Hoa tự.

Sắp lên tới thềm sau cùng, bỗng thấy hai bên thềm đá ngồi vô số khiếu hóa.

Bọn khiếu hóa nọ vừa thấy người liền xòe tay xin tiền.

Hoa Vân Biểu ngằm đưa mắt quan sát, thấy bên trong không có một tên nào là đệ tử chân chính của Cái Bang, bất giác cảm thấy thất vọng khôn tả, đồng thời chàng lại ngại thềm cho mấy chục chiếc tay nơ bản của bọn khiếu hóa tử đang tua tua chìa ra.

Ngờ đâu sự thật chứng minh chàng lo âu như thế quả là thừa.

Giải Ngữ thò tay vào người lấy ra một xâu tiền, vút ở trước chân một lão khiếu hóa trong bọn Cái Bang nọ.

Lão khiếu hóa đang nhắm mắt ngồi dựa vào tường, có thể nói lão là một Cái Bang duy nhất không chìa tay ra xin xỏ.

Hoa Vân Biểu thấy vậy rất lấy làm kỳ quái, nghĩ bụng:

“Những tên chìa tay thì các người không cho, kết quả lại đem xâu tiền vút trước mặt một kẻ không hề xin xỏ như thế là nghĩa lý gì?”

Nhưng nói ra thì thật lạ lùng. Xâu tiền vừa vút xuống đất, những chiếc tay giơ ra xin đó đều rút lại ngay.

Bọn Cái Bang nọ không tiếp tục xin nữa, và cũng không hề quay đầu lại nhìn xâu tiền vừa được vút xuống.

Lão khiếu hóa nọ vẫn nhắm nghiền mắt như trước, nhưng đầu ngón tay khẽ quét một cái, hất luôn râu tiền vào trong một cái túi đã mở sẵn.

Hiện tại Hoa Vân Biểu đã vỡ nhẽ. Hai nữ tỳ không chỉ tới đây một hai lần, và chàng cũng phát hiện một việc: trong bọn Cái Bang, duy chỉ có lão khiếu hóa tử mới là Cái Bang đệ tử chân chính, lưng có cột một pháp kết, có lẽ là một cai ngục của Cái Bang ở phân đà Kim Lăng.

Nhưng sau khi Hoa Vân Biểu nhìn rõ hình dạng của chiếc pháp kết, bất giác không khỏi lấy làm lạ.

Chàng sinh sống trong Cái Bang từ nhỏ cho tới lúc trưởng thành, đối với mọi bang quy cùng chi tiết, có thể nói chàng còn rành hơn bất cứ ai.

Hiện tại lão khiếu hóa nọ lưng đeo pháp kết, chàng càng nhìn càng cảm thấy nghi hoặc.

Pháp kết là đại biểu thân phận cùng địa vị của một Cái Bang đệ tử, bất luận vai vế lớn hay nhỏ, hình thức của cái túi cũng đều cùng một mẫu mực, bất di bất dịch.

Nhưng chiếc pháp kết đeo ở ngang lưng lão khiếu hóa lại không đúng hình thức như thế, mà kết to bằng nắm tay, lồi thoi méo mó, không giống pháp kết thực sự của Cái Bang.

Vì vậy, nếu quả người này không phải Cái Bang đệ tử, chỉ tùy tiện kết bừa bãi một cái túi đeo lên thôi, thì cũng không thành vấn đề. Bằng không, người này nhất định phải là một tên giả mạo làm nhân vật Cái Bang, không còn nghi ngờ gì nữa.

Nghĩ vậy, Hoa Vân Biểu vẫn không có cách gì để tới gần khảo sát, tra hỏi đối phương, vì sau khi hai nữ tỳ Giải Ngũ, Tu Nhân rút râu tiền, đã bước luôn vào trong chùa.

Hoa Vân Biểu tuy hoài nghi khôn tả, nhưng cũng đành bước theo hai nữ tỳ vào trong chùa.

Tri khách tăng thấy có quý công tử giá lâm, vội từ trong đại điện chạy ra, chấp tay nghênh tiếp.

Hai nữ tỳ theo sau tri khách tăng đi dạo chơi khắp một lượt.

Giải Ngũ bỗng ngừng bước trong một đại điện, quay người lại sau bảo Hoa Vân Biểu:

Tứ ca, ngôi Pháp Hoa tự này chính do bốn trang trùng tu, trong chùa phương trượng cũng là bạn hữu thân thuộc của trang chủ chúng ta. Mỗi lần chúng tôi tới đây đều phiên nhiều lão phương trượng một bữa cơm chay. Hiện tại tạm thời phận sự của Tứ ca đã xong. Tứ ca hãy cầm chút tiền ra bên ngoài, cùng lão Hoàng xa phu mua gì ăn uống đi.

Đó chính là điều mà Hoa Vân Biểu cầu cũng chẳng được. Chàng không khách khí, đỡ lấy số bạc vụn ấy, rồi tiến thẳng ra bên ngoài chùa luôn.

Ngờ đâu lại có chuyện lạ phát sinh.

Lão khiếu hóa hành tung khả nghi hồi nãy không còn thấy tung tích đâu nữa.

Các tên Cái Bang khác thì vẫn ngồi tại chỗ cũ. Cái túi cũ kỹ đựng tiền cũng còn để tại đó...

Hoa Vân Biểu nghĩ thầm biết bên trong thế nào cũng có nguyên do khác lạ gì.

- o O o -